

Gáspár Mihály professor emeritus, az ELTE PPK PPI-Szombathely oktatójával ügyvezetésünk hallgatói tagjai – Bede Melinda és Tóth Laura Luca - kérdezték az OTDK-ról.

- Mit jelent Ön számára az OTDK?

Az OTDK nagyon hosszú történet az életemben. Egyetemistaként úgy éltem meg, hogy a TDK és az egyetemi képzés nem különül el egymástól. Természetes volt, hogy a tudományos diákkörök heti rendszerességgel megvitatják az éppen folyó kutatásokat. Akkoriban majdnem mindenki úgy érezte, hogy be kell kapcsolódni a TDK-ba. A tudományt önmagáért műveltük, tehát nem azért, hogy versenyre menjünk, hanem mert érdekesnek találtuk.

Amikor oktatóként Szombathelyre kerültem, úgy gondoltam, hogy itt is el kell kezdeni valami hasonlót. Az 1980-as években elindult ez a folyamat, főleg testnevelő és tanárszakos hallgatókkal – akikkel már megjelentünk országos szinten is. Később úgy alakult, hogy a tanítószakosokhoz kerültem, akik kifejezett érdeklődést mutattak a pszichológia iránt. 1989-ben 6 dolgozattal indultunk el az OTDK-n, amiből 5 díjat nyert. Onnantól kezdve ez hagyományozódott évről-évre, eredményesek lettünk.

Később a TDK-hoz kapcsolódó hallgatói kutatások összefoglalásából írtam meg a PhD-m. A szakmai bizottság elnökének választottak és országos kitüntetések is kaptam (kétszer nyertem el a mestertanár kitüntetést). Ilyen értelemben azt mondhatom, hogy a TDK és az OTDK a szakmai munkásságom fő

vonulata. Amikor később dékán lettem, vékonyabb szalon futott a TDK, mert kevesebb energiám volt rá, ám minden évben meg volt tartva – ha nem általam, akkor Holecz Anita bekapcsolódásával. Szombathely tehát mindig egy ismert műhelye volt a pszichológiai TDK-nak. Örülök, hogy ez most folytatódik, immár pszichológus hallgatókkal.

- Miért ajánlaná a hallgatóknak az OTDK-n való részvételt?

Amikor én voltam egyetemi hallgató, akkor még azok is részt vettek a TDK-n, akik nem akartak a jövőben tudósok lenni. Úgy tekintettünk az egyetemre, mint egy olyan helyre, ahol szabadon barangolhatunk a tudomány világában, így magát a TDK-t egy szellemi kihívásként fogtuk fel. Manapság van, aki úgy jön egyetemre, hogy eleve tudós szeretne lenni – neki szinte kötelező a részvétel, hisz a tudományhoz vezető út sok esetben a TDK-val kezdődik. Azonban annak is érdemes érteni a tudományt, aki a későbbiekben a gyakorlatban szeretne dolgozni. Az egyetemi évek azok, amikor az ember szabadon, felelősség nélkül próbálkozhat a

tudománnyal, hisz emiatt senki nem bukik meg, mindenki csak gyarapodik.

- Melyek a fő szempontok, amelyek elvezethetnek a sikerhez?

Három út vezethet a TDK-hoz. Az egyik út, hogy a hallgató bekapcsolódik egy tudományos műhelybe, ahol többen összeülnek és beszélgetést folytatnak a hallgatók személyes érdeklődési köréről, a témavezető pedig abban segít, hogy miként lehet tudományos munkát csinálni ebből. Egy másik út, hogy a hallgató bekapcsolódik egy oktató kutatásába. Előnyt jelenthet számára, hogy készen kapja az elméletet és a módszert – így ez egy biztosabb út, ám nem teljesen a sajátja. A harmadik út, hogy a képzésen belül egyébként is szükséges például terepmunkákat készíteni, amelyek során kidolgozásra kerül az adott téma. Ez kevésbé szól a diákköriről, inkább egyéni hallgatói munkát takar, amit a témavezető segít.

Mindhárom út során fontos szerep jut a témavezetőnek; vagy azért, mert ő adja a munka keretét, vagy vezetést ad, vagy a személyes kapcsolaton keresztül jut előre mester és tanítványa. Hogy melyik

a jó, azt nem tudom, de én személy szerint azt szeretem leginkább, ha a hallgató megtalálja a saját útját én pedig abban támogathatom. Ami mindenképp fontos, hogy megvalósuljon a csapatmunka. Egyre ritkább az, hogy valaki magányos kutatóként ér el eredményeket, tehát a kutatásban el kell jutni oda, hogy megtanuljunk együtt dolgozni.

- Mit tanácsolna a leendő kutatóknak, TDK-n/OTDK-n résztvevő hallgatóknak?

Az OTDK egy verseny, de nem az a lényeg, hogy ki kap díjat. Ha egy maratonra elmennek versenyezni 10.000-en és mindannyian lefutják, akkor is csak egyetlen ember kap díjat. Kérdés, hogy miért futják le mégis annyian, ha tudják, hogy nem nyerhetnek. Erre az lehet a válasz, hogy azért, mert ők maratoni futók – márpedig a maratoni futók mind egy helyen vannak. Fontos, hogy a TDK-nak is megtartsuk ezt a hangulatát, és ne feltétlen a díjért jöjjenek a hallgatók, hanem azért, mert szeretnek foglalkozni a tudománnyal, aki pedig szeret foglalkozni a tudománnyal az TDK-ra jár.